Smeul

de **ADRIAN RAREŞ**

Să fot fi avut şase-şapte ani când am „sburat" prima oară. Dar, să nu credeţi cumva, că am sburat cu... avionul! Nu, cu avionul n'am zburat. Cu toate că, tare aş fi vrut să mă avânt şi eu, odată, cu una din păsările de fier ce sburau pe sus, sus de tot! Numai o întâmplare m'a făcut să trec prin bucuria unei înălţări, de unul singur, deasupra pământului!

Oridecâte ori vedeam un aeroplan, îi urmăream cu nesaţ plutirea măiastră în înalturile cerului. Când se depărta, îl petreceam cu privirea, hăt, până departe, până se făcea un punct mic, mic irosit în depărtări.

Lică, prietenul meu, era mare meşter! Cioplea ca nimeni altul, în lemn, jucăriile cu chip de aeroplan.

Dela el am învăţat şi eu să fac „aeroplane". O bucată de brad, cioplită în chip de fus, cu două aripi prinse cruciş, cu un cui şi un spârnel drept „elice" în bot.

Tot Lică m'a deprins să fac nişte elici straşnice! Când alergam pe afară, cu „avionul" în mână, spârnelul se învârtea iute, aproape nici nu se mai vedea! Intocmai ca la avion, când se află în plin zbor. Izbutisem să fac atâtea avioane, că împănasem toată casa, de nu mai ştia mama cum să se descurce de ele!

Ei, dar pe mine, de la o vreme, nu mă mai mulţumeau „avioanele" de lemn, cari nu sburau! Că li se învârteau numai elicele, dar încolo nimic! Cât n'aş fi dat să pot avea unul mic, dar care să sboare, aşa cum văzusem prin pozele din reviste, că fac copiii mai mari ca mine!

Pentru mine, avioanele mici cari pot sbura, ascundeau o taină, pe care n'aveam cum s'o aflu decât mult mai târziu.

Iată însă că, într'o zi, ducându-mă la Lică acasă, l-am găsit în bucătărie, meşterind de zor câteva speteze şi o coală de hârtie. Dece tocmai în bucătărie? Fiindcă acolo găsise puţină făină, ca să pregătească nişte lipici!

— Ce faci cu astea? I-am întrebat eu.

— Un smeu!

Un smeu?

— Ihî...

Şi îşi văzu de lucru, mai departe. Eu îi urmăream fiece mişcare, dornic să ştiu cum o să facă „smeul".

Am voit să ştiu, însă, şi altceva:

— Şi ce faci cu el?

Atunci Lică se întoarse spre mine.

— Il înalţ şi-l fac să „sboare"!

— Să sboare? Rămăsei tare uimit. Nu mai văzusem până atunci un smeu. Lică, prietenul meu, care era cu doi ani mai mare decât mine, avusese deseori prilejul să-şi croiască „smeie". Dar eu, nu. Eram prea mic.

— Şi când îl faci să sboare? îl întrebai abia stăpânindu-mi nerăbdarea.

— Păi, astăzi! Aştept numai să se usuce coca şi mă duc să-l înalţ! Vii şi tu? Hai, vino!

La auzul îndemnului lui Lică, ce alta puteam să răspund decât că merg!? Se putea altfel?

Şi-am pornit-o cu el!

De atunci, în fiecare zi, Lică lua smeul şi ieşea afară pe câmp. Mă ţineam scai după el. Acolo, găseam, mai întotdeauna, o mulţime de copii veniţi să încerce măestria smeelor!

★

Ei, dar Lică şi-a rupt odată smeul, într'o luptă cu smeele altora. Şi credeţi că n'a mai făcut el smee? Ba, da! Acum, îşi pusese în gând să croiască altul mare. Mare de tot, aşa cum nu mai avusese nimeni, până atunci.

Până la urmă, a izbutit să-şi croiască un smeu atât de mare încât toţi băieţii din cartier au rămas cu gura căscată. L-a făcut din patru coale mari de hârtie groasă. Aproape carton! Şi cu nişte speteze mai groase decât piciorul scaunului, că văzându-l, am început să râd! Nu ştiam că mai târziu cu o zi, smeul lui Lică o să mă facă să trag o spaimă straşnică!

— Hă-hă! Păi ăsta e greu, mă Lică! N'o să se înalţe!

— Ce vorbeşti?! Nu vezi cât e de mare? îmi întoarse el vorba. Vânt puternic să am, că p'ormă!...

— Dar sfoară ai?

— Ce sfoară? Uite colea frânghiuţa! Şi-mi arătă un ghem cât o minge de foot-ball.

Năzdrăvan mai e Lică ăsta! gândii eu înghiţind în sec.